

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ LEON FRAPIÉ

ΕΙΜΑΙ ΤΡΕΛΛΗ;...

ΙΑΤΙ, αφού είμαι τόσο νέα άκόμα, νάχω άσπρα μαλλιά;

Γιατί, αφού τó αίμα μου τρέχει μ' όρμη μύσα στις φλέβες μου, νά νοιώθω την καρδιά μου γερασμένη;

Γιατί, όταν περνά μπροστά άπ' τούς καθρέφτες τού διαδρόμου, γυρίζω άλλοτ' άλλοτ' μου για νά νά μη δώ τó είδωλό μου, πού δέν μοιάζει καθόλου μέ την μορφή μου, την πραγματική μορφή μου κ' όχι αυτήν πού βλέπετε τώρα;

Γιατί τόξα μέ πήρα κάποιον πρωί τρεις άκαρδοι άνθρώποι και μ' έφριξαν εδώ μέσα, σ' αυτό τó δωμάτιο και μ' άπομονώσανε άπ' όλο τόν κόσμο;

Γιατί δέν κάνω τίποτε άλλο παρά νά κλαίω και νά παρακαλώ τόν θάνατο νάρθη νά μέ λυτρώσει άπ' τά βάσανά μου;

Γιατί;... Γιατί;

"Ε, λοιπόν, άκούστε:

"Ένα βράδυ, βγαίνοντας άπ' τó θέατρο όπου είχα ιδή μιá ξεκαρδιστική κωμωδία, συνάντησα ένα κίριο γνωστό μου, τόν δούτα ντέ Τόρρας. Τόν χαιρέτησα και τραγώρησα.

Μά δέν έκανα λίγα βήματα και μέ σταμάτησε μιá φτωχή γρηούλα και μου ζήτησε έλεημοσύνη.

"Εβγαλα από την τσάντα μου ένα πεντόφραγκο και της τó έβαλα στό χέρι.

"Η φτωχή γρηούλα μου έσφιξε τó χέρι και μ' ευχαρίστησε. Κι' όταν θέλησα νά φύγω, δέν μ' άφρισε. Μέ τραβήξε κάτω από μιá στοά, γιατί άρχισε νά πέφτη φιλή βροχή εκείνη την ώρα και μου είπε:

—Είστε καλή και όμορφη, κυρία, και γι' αυτό θέλω νά σας άποδώσω τó καλό πού μου κάνετε... Γνωρίζετε τόν άνθρωπο πού χαιρέτησατε; Είνε ó δούξ ντέ Τόρρας.

—Ναι... Τó ξέρω... είπα κάτω διασαστημένη. Λοιπόν...

—Σας πρότεινε τίποτε; Σάς είπε ερωτόλογα; Πέστε μου! Είνε ανάγκη νά μέ μάθω!...

όμοιος την άποθανάτισε ως «Άγία Κακίλια». Έπίσης της έκανε τó πορτραίτο κ' ένας άλλος μεγάλος "Άγγλος ζωγράφος της εποχής εκείνης, ó Γκιανφορότο.

Όστόσο, ή ευτυχία της κυρίας Σέρινταν δέν βίασάξε πολλόν καιρόν. "Η άσπυρία τού σούγνου της ήταν τόση, ώστε συχνά ή φτώχεια χτυπούσε την πόρτα τους. "Ετσι, μολονότι ó Σέρινταν αγαπούσε μέ πάθος τή γυναίκα του, δέν κατόρθωσε νά την κάνει ευτυχισμένη.

"Η ώραία "Ελισάβετ έλιονε σιγά-σιγά από τόν καιμό της και νεοτάτη άκόμα —ήταν μόλις τριανταδύ χρονών— πέθανε από φθισι.

"Ο Σέρινταν την λυπήθηκε κατάκαρδα, μά ύστερα από δύο χρόνια παντρεύτηκε μέ την μίς "Οργά. Μά έντομεταξύ, ή δουλειές τού Σέρινταν δέν πήγαιναν καθόλου καλά, ή εισπράξεις τού θεάτρου πού διηθύνε λιγότευσαν διαρκώς, όσοτον μιá μέρα τó θεάτρον αυτό καταστράφηκε έντελώς από πυρκαϊά κ' έπλεσε οριστικά. Τότε οι διάφοροι δανειστές τού συγγραφέως άρχισαν νά τόν πέζονν και νά τού φέρωνταν βίανασα, ζητώντας τά χρημάτά του. Τά γεράματα είχαν φθάσει μαζί μέ τή φτώχεια και ó άλλους ξεκομμένους συγγραφέως και πολιτικούς, είδε μέ φρίκη νά άραιώνη ó κύβλος τών φίλων του και, τέλος, μιá μέρα βροθήρε κλεισμένος για χρέη στό σκοτεινό κελιά μιás φυλακής. Μερικοί πιστοί φίλοι του πλήρωσαν τότε τά χρέη του και τόν άποφυλάκισαν.

Μά έπειτα από τόσα πλήγματα, ó Σέρινταν δέν μπόρεσε ν' άνθέξει πια κ' έπειτ' από λίγο καιρό πέθανε. Τόν έθαψαν τόν άδάτο τού Ουεστμίνστερ, όπου ένταφίζονται οι μεγαλειότεροι άνδρες της "Αγγλίας. Κατά την κηδεία του, συνέβη ένα θλιβερό γεγονός.

Τή στιγμή πού τó φέρετρο είχε τοποθετηθή άπάνω στη νεκροφόρο, παρουσιάστηκε ένας δικαστικός κλητήρας και ζήτησε νά κατάσχη τó πτώμα κ' ένα χρέος τού μακαρίτη πεντακοσίων λιρών.

Μπροστά στην Ιεροσύλια αυτή, δύο φίλοι τού Σέρινταν, ó μέγας πολιτικός Κέννιγκ και ó λόρδος Σίδμαουθ πλήρωσαν τó χρέος τού νεκρού φίλου τών κ' ή νεκρική πομπή έξυκολούθησε τó δρόμο της.

"Η παράξενες αυτές ερωτήσεις της γρηάς ζητιάνας μου κάνανε κατάπληξι, γιατί ήξερα ότι ó δούξ ντέ Τόρρας ήταν ένας καθός πρόπει κύριος. "Ο πλούσιος και ευγενής αυτός Ένετός καθόταν στην άρχοντάκη του Ξαυλι, την «Γιούρα», κ' άλλη άσχολία δέν είχε παρά νά γράφη φιλολογικά έργα, νά διαβάξη και νά κληγγάη.

—Απαντήστε μου λοιπόν, κυρία, έπέμεινε ή ζητιάννα. Τί σας είπε ó άνθρώπος αυτός;

"Ήμιον έτοιμη νά της άποκαλύψω ότι ó δούξ μέ είχε προσκαλέσει στό μεγάλο του για νά διασκεδάσουμε μαζί μέ άλλους προσκαλούμένους σέ μιá γιορτή πού έδινε, αλλά μέ πρόλαβε ή γρηά και έξακολούθησε:

—Γιά όνομα τού Θεού, κυρία, πέστε μου... Είστε τόσο καλή... τόσο όραία, ώστε θέλω νά σας σώσω! Γνωρίζω αυτόν τόν άνθρωπο... γνωρίζω την οικογένειά του... "Ολοι μας στόν τόπο μας τούς ξέρουν καλά τούς Τόρρας. Φύγτε μακριά άπ' αυτόν, σας έξορκίζω, θά σας καταστρέψη... άπομακρυνήτε... Φύγτε μακριά του!...

Κι' άρχισε νά κλαίη. "Εγώ τότε άπομακρύνθηκα, έννευρισμένη και βιαστική, για νά προφύσω στό ραντεβού μου μέ τόν αγαπημένο μου Στραδέλ.

Στραδέλ! Αυτό τó όνομα είναι για μένα ιεροό! Είνε ύμνος, ó αώνιος ύμνος της πρώτης και τελευταίας άγάτης μου!

Μέ τόν Στραδέλ γνωριστήκαμε στό θρανία τού σχολείου. Στην άρχή ή γνωριμία μας ήταν άδάφ. "Αλλά μόλις μεγαλώσαμε, ή φίλια μας έγινε άγάτη κ' ή καρδιάς μας έννοθήκανε μέ τά πιο θεία αισθήματα, μέ την άμοιβαία λατρεία. "Ήταν όμοιος κρυφή ή άγάτη μας, δέν την ξέραμε παρά μόνο οι δύο μας, όπως τώρα μόνο εγώ την ξέρω!

Είπα λοιπόν στόν Στραδέλ την πρόσκλησι πού μουκανε ó δούξ και συμφωνήσαμε νά πάμε μαζί στην Ξαυλι τόν σάν δυό οικογενειακοί φίλοι.

"Την άλλη μέρα, ó δούξ μου έστειλε, μέ την πρόσκλησι νά τó διαβάσω, τó τελευταίο τού δράμα... "Ήταν πραγματικά ύπεροχο...

"Ένας νέος, ó Πιερότος, αγαπάει τρελλά την Κολομπίνας. Είνε άσπυρος, άγνός και παύαρος ó έρωτάς τους. Τó τέλος τους όμοιος είναι τραγικό, γιατί τόν Πιερότο τόν δολοφόνη ένας αντίδηλος του κ' ή Κολομπίνα άπ' τόν καιμό της τρελλάνεται.

...Τó άλλο βράδυ, πήγαμε μέ τόν Στραδέλ στό μεγάλο τού δουκάς.

"Όλη ή άριστοκρατία ήταν συγκεντρωμένη στό μεγάλο εκεί. "Ο δούξ μου φερόθηκε μέ μεγάλη ευγένεια. Μά την ώρα πού έτοιμαζόμαστε νά φύγουμε και ó Στραδέλ πήγε νά μου φέρη τó έπινοφόρι μου, μέ πλησίωσε ó δούξ, μου έσφιξε τó χέρι και μου είπε:

—Γιατί μ' άποφύγετε; Δέν ξέρετε ότι σας λατρεύω;

Τά λόγια του αυτά μ' άναστάτωσαν.

—Μην έπιμένετε τού άπάντησα. "Η καρδιά μου άνήζει σ' άλλον.

—Ποιον αγαπάτε;

—"Ελπετε νά τó μαντεύσετε.

"Εκείνη τή στιγμή, ó Στραδέλ γύριξε και τó γλυκό χαμογέλο μου φανέρωσε στόν δούτα τόν εκλεκτό της καρδιάς μου.

Τó άλλο βράδυ, ó δούξ έδινε στό μικρό θέατρο τού μεγάρου του μιá παράσταση μέ τó έργο του «Πιερότος και Κολομπίνας». Τούς διαφόρους ρόλους τούς είχαν νέοι και νέες. "Εγώ κ' ó Στραδέλ, μάλιστα, είχαμε τούς πρώτους ρόλους, της Κολομπίνας και τού Πιερότου.

Τó δράμα πλησίαζε πια στό τέλος του. Κι' όταν μου φέρανε τó πτώμα τού Πιερότου, όλοι θαυμάζανε τή φυσικότητα μέ την όποιαν προσομοιωτό ό άγαπημένος μου τού νεκρού.

Μόνο εγώ, αλλοίμονο, κατάλαβα πώς δέν ζούσε πια! "Εγώ πού τόν άγκάλισσα, έννοιωσα πώς ή καρδιά του δέν έπαλλε πια κ' ότι τά βλέμματά του ήταν άκίνητα και οσμειμένα. Κρατούσα στην άρμαλιά μου ένα άληθινό πτώμα.

"Οι γίαιροι δέν μπόρεσαν νά βρούν την αίτια τού θανάτου του. "Εγώ όμως πού τά έννοιωσα όλα, έδειχτήρηκα! Σκότωσα τόν δούκα ντέ Τόρρας μέ τά ίδια μου τά χέρια, γιατί αυτός τόν είχε φαρμακώσει μ' ένα μυστηριώδες δηλητήριο. Λοιπόν, τί λέτε σεις; "Είμαι τρελλή, πού μ' έχουν εδώ μέσα;

"Εγώ κ' ó Στραδέλ είχαμε τούς ρόλους της Κολομπίνας και τού Πιερότου.

"Η συνέχεια της «Καπαπάνιας» τού κ. Σ τ α μ. Σ τ α μ. «ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ «ΚΑΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ» αναάλλεται, λόγω πληθώρας ύλης, διά τó προσεχές.